

A tanára voltam. Ő pedig
az én gyenge pontom.

DEFY

l á z a d á s

„Szinte faltam minden szavát...
hiányzott már L. J. Shen stílusa!”
– Enikő, *moly.hu*

Pázos könyvek

L. J. SHEN

L . J . S H E N

DEFY

I á z a d á s

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

*„A lelki nyugalmat mindig többre becsültem
az úgynevezett méltóságnál.”*

– Charlotte Brontë: *Jane Eyre*

(Ruzitska Mária fordítása)

Zenelista a könyvhöz

Skunk Anansie: Secretly

Arctic Monkeys: R U Mine?

Desire: Under Your Spell

Halsey: Colors

Nightcore: Crazy In Love

The Fratellis: Whistle for the Choir

Texas: Halo

Blondie: Atomic

A horgony szimbólumot eredetileg nem a vízre szállók használták, hanem a parton maradók. A kereszténység korai éveiben a keresztényeket könyörtelenül üldözték a rómaiak. Az uralmon levők árgus szeme előtt a keresztények úgy tudták jelezni vallásukat más keresztényeknek, hogy horgonyt ábrázoló ékszert vagy tetoválást viseltek. A horgonyt az erő szimbólumának tartották, mivel a horgony egy helyben tartja a hajót a legnagyobb viharban is. Azért is népszerű volt, mert nagyon hasonlít a kereszthez. A horgonyt arra is használták, hogy megjelöljék a biztonságos házakat, ha valaki menedéket keresett az üldözők elől.

MyNameNecklace.com

Melody Greene vagyok, és tartozom egy vallomással.
Lefeküdtem a diákkal, egy végzős gimnazistával.

Több alkalommal is.

Több orgazmusom is volt.

Többféle pozícióban.

Lefeküdtem a diákkal, és élveztem.

Lefeküdtem a diákkal, és ha visszamehetnék
az időben, újra megtenném.

Melody Greene vagyok. Kirúgtak a tanári állásomból,
megvolt a Cersei Lannister-féle szégyenmenetem
az igazgató irodájából, percekkel azután, hogy az
igazgató megfenyegetett, hogy rám hívja
a rendőröket.

Melody Greene vagyok, és valami rosszat tettem,
mert jólesett.

És most elmondom, miért érte meg
minden szempontból.

A decorative border of anchors in various shades of gray and black, arranged in a pattern that frames the top and right sides of the page.

Első fejezet

CSIGALASSAN VÁNSZOROGTAM KI az igazgató irodájából a klasszikus dél-kaliforniai tél felhői közé. A lelkem minden egyes négyzetcentiméterét betérítette a harag, a megalázottság és az önutálat, mintha a kétségbeesés hártaként vett volna körbe, és reménytelenül vágytam rá, hogy levakarjam magamról az egészet.

Helló, Mélypont!

Most tudtam meg, hogy az All Saints High középiskolában nem újítyák meg a tanári szerződésemet a következő évre, hacsak nem szedem össze magam, és nem változtatom valamiféle varázstrükkal a hallgatóimat figyelmes emberi lényekké. Followhill igazgatónő azt mondta, hogy a tekintély morzsáját sem látja bennem, és hogy az irodalomóráimon elmaradásban vagyunk. És hogy fokozzam a dolgot, múlt héten értesítettek, hogy a hónap végén kitesznek az albérletemből. A tulaj úgy döntött, hogy felújítyja, és beköltözik a lakásba.

Emellett a szexingpartnerem, akit egy némileg kétes randioldalon szedtem össze, az imént írt, hogy nem tud eljönni az első személyes randinkra, mert az anyja nem tudja neki este odaadni a kocsiját.

Huszonhat éves.

Ahogy én is.

Márpedig egy nő, aki négy éve nem látott élőben farkat, igazán nem engedheti meg magának, hogy válogatós legyen.

Ami azt illeti, egy-két rövid viszonyon kívül még rendes kapcsolatom sem volt. Soha. Senkivel. Mindig a balett volt az első. A pasik, de még saját magam előtt is. Egy ideig tényleg azt hittem, hogy ez elég. Aztán már nem volt az.

Mégis mikor siklott félre az életem?

Megmondom én, mikor: rögtön, miután elkezdtem a fősulit. Nyolc évvel ezelőtt felvettek a Julliardra, és úgy tűnt, valóra válhatom az álmodmat, és hivatásos balerina lehetek. Ezért güriztem egész életemben. A szüleim hitelekkel vettek fel, hogy fizetni tudják a táncversenyeimet. A pasikat zavaró tényezőnek tekintették, és semmi másra nem koncentráltam, csak arra, hogy bekerüljek valamelyik jó nevű balett-társulatba New Yorkban vagy Európában, és prímabalerina legyek.

A tánc volt nekem az oxigén.

Amikor elkészöntem a családomtól, és integettem nekik a reptéri biztonsági ellenőrzés kapujából, azt mondták, „kéz- és lábtörést!”. Aztán a Julliardon töltött első félévem harmadik hetében így is történt. Szó szerint. Eltörtem a lábamat egy rémisztő mozgólépcső-balesetben a metróban.

A baleset a karrierálmaimat és az egy életem át dédelgetett terveimet romba döntötte, ráadásul kénytelen voltam összepakolni, és visszatérni Dél-Kaliforniába. Egy évig dagonyáztam az önsajnáltságban, közben viszonylag stabil kapcsolatot alakítottam ki az első (és eddig utolsó) pasival, aki megmozdított bennem valamit (úgy hívták, Jack Daniels), majd a szüleim meggyőztek, hogy kezdjek

tanítani. Az anyám tanár. Az apám tanár. A bátyám tanár. És mind imádnak tanítani.

Én *gyűlölöm* a tanítást.

Ez volt a harmadik évem a szakmában, és az első (a teljesítményem alapján egyben utolsó) évem a Todos Santos-i All Saints Highban. Followhill igazgatónő az egyik legbefolyásosabb nő a városban. Igazán lenyűgöző volt a tökélyre fejlesztett aljas rosszindulata. És engem már a legelejétől mélységesen megvetett. Az uralma alatt meg voltak számlálva a napjaim.

Megérkeztem tizenkét éves Ford Focusomhoz, amivel egy sorban parkoltam az igazgatónő Lexusával és a fia monstrum Range Roverével. (Igen, vett a végzős fiának egy kibaszott luxus-SUV-t. Mi a francért kell egy tizennyolc évesnek ekkora autó? Talán, hogy elférjen benne a kibaszott nagy egója?) Ezen a ponton arra jutottam, hogy ennél már nincs lejjebb.

De tévedtem.

Beültem a kocsimba, és elkezdtem kitolatni a már majdnem kiürült parkolóból. Szépen haladtam a két farokpótlék státuszszimbólum irányába. Ebben a pillanatban Mr. Még-az-anyámmal-élek újabb üzenetet küldött. A zöld buborékban megjelent a szöveg: **MEGVAN A KOCSI. BEIZZÍTJUK A SZEKVONATOT** – és utána vagy háromezer kérdőjel.

Elterelte a figyelmemet.

És felbosszantott.

És egyenesen belementem Followhill igazgatónő fiának autójába.

Kezem megfeszült a kormányon, a borzalomtól elnyílt a szám, és muszáj volt a szívemre szorítanom a kezemet, hogy biztos ne törjön ki a bordáim alól. Basszus! Basszus! *Basszus!* A fülemben visszhangzó

csattanás, ami az egész kocsit megremegtette, nem sok kétségnek hagyott helyet.

Azt tettem a kocsijával, amit Keanu Reeves a *Drakulával*. Kurvára szétcsesztem.

Ekkor bekapcsolt a menekülési ösztönöm, előntött az adrenalin, és rövid ideig eltöprengtem azon, hogy talán jobban tenném, ha a gázra lépnék, és álnéven elhúznék az országból, hogy valami barlang mélyén rejtőzzek el az afgán hegyekben.

Mégis, hogy fogom kifizetni a kárt? Komoly adóelőleget kellett fizetnem, nem beszélve arról a kis értesítésről, amely szerint nem fizettem be a legutóbbi biztosítási díjat. Egyáltalán, él ilyenkor a kötelező biztosításom? Followhill igazgatónő ki fog csinálni.

Összegyűjtöttem a bátorságomat, és lassan kihámoztam magam az ülésből. Szigorúan véve Jaime vagyonokat érő fekete SUV-jának nem is lett volna szabad a tanári parkolóban állnia. De persze Jaime Followhill sok szarságot megúszhatott, amit nem kellett volna, hála a külsejének, a társadalmi helyzetének és nagy hatalmú szüleinek.

Az autómát megkerülve láttam, hogy az én olcsó kis autóm hátsója rendesen bepuszilt a Range Rover hátuljába, és Afrika-méretű horpadást hagyott maga után.

Hadd mondjak csak annyit, hogy ennél már tényleg nincs lejjebb!
De tévedtem. Ismét.

Lehajoltam, hogy közelebről is szemügyre vegyem a pusztítást, és kicsit sem aggasztott, hogy a térdig érő barna ruhám fellibbenésével közszemlére tettem az új csipkebugyimat. Nem volt senki a parkolóban, hogy lássa, és nem úgy tűnt, hogy ma este felvonulhatok vele Mr. Még-az-anyámmal élek előtt.

– Jaj, ne, ne, ne... – ismételtetem lélegzet-visszafojtva.

Mögöttem mélyről jövő mordulás hangzott fel.

– Ha legközelebb így behajol, Ms. G, ellenőrizze, hogy nem vagyok-e maga mögött, különben az *Amikor a ragadozók lecsapnak*-ban fogunk kikötni a National Geographicen.

Lassan felkászálódtam, és feljebb toltam az orromon az olvasószemüvegemet, hogy összevont szemöldökkel Jaime Followhillre bámuljak.

Jaime úgy nézett ki, mint Ryan Gosling és Channing Tatum szerelemgyereke, és ezt nem az ujjamból szoptam. (Megjegyzés: ez elég király alapsztori lenne egy pasi-pasival regényhez. Én tuti elolvasnám.) Homokszőke haját a tarkóján kócos kontyba fogta, mélykék szemei szinte világítottak, teste, mint egy férfisztriptízesé. Komolyan, a srác úgy ki volt pattintva, hogy a bicepsze akkora volt, mint egy kibaszott bowlinggolyó. Ő volt a '90-es évek tinifilmjeinek két lábon járó közhelye, a tökéletes bálkirály. A sportoló, akiért odavolt az All Saints High minden csaja.

De most a tekintetét rám tapasztotta, miközben közelebb lépett igencsak összetört autójához.

Gombos, testhezálló szürke póló volt rajta, ami kihangsúlyozta a bicepszét és a mellizmát, sötét, szűk farmer és olyan magas szárú tornacipő, ami annyira drágának és ízléstelennek tűnt, hogy csakis P Diddyt illethette az érdem a tervezéséért. A karján volt pár zúzódás, a szeme körül pedig egy halványodó monokli. Tudtam, hol szerezte a sérüléseket. Azt pletykálták, hogy ő meg a hülye haverjai hétvégente a szart is kiverték egymásból valami harcosok klubjában, amit „Defy”-nak, vagyis Lázadásnak neveztek.

A jelek szerint a szépfíú nem volt túl gazdag ahhoz, hogy ellássák a baját. Eltűnődtem, hogy az anyja vajon tud-e a Defyról.

Várjunk csak, komolyan a cicámról kérdezt? Vagy a combomról?

– Hát, a jó kurva életbe! – Megállt pár centire az autóinktól, és álnok kis vigyor terült el az arcán. A két kocsi mintha összehegesztették volna. Mintha az övé éppen a lökhárítóján keresztül adott volna életet az én randa kisautómnak, és most az SUV párja (Followhill igazgatónő Lexusa) apasági vizsgálatot követelne.

Tanítottam Jaimet, ő volt az egyik azon csekély számú kölyök közül, akinél nem kellett attól félnem, hogy kiabál, visítózik, vagy másokat dobál irodalomórán. Távolról sem mondhatnám rá, hogy jó tanuló volt, de túlzottan lefoglalta az órám a mobilja ahhoz, hogy balhézzon.

– Bocsánat! – sziszegtem elgyötört sóhajtással, legyőzött testtartással.

Kicsit felgyűrte a pólóját, és megdörzsölte tökéletes kockáit a hasán, majd lustán nyújtózott és ásított egyet.

– Úgy tűnik, szétkúrtam a kocsiját, Ms. Greene!

Hogy... mi van?

– Te... – Megköszörültem a torkomat, és gyorsan körbenéztem, hogy ez tényleg nem csak valami vicc-e. – Hogy te szétkúr... úgy értem, *te* törted össze az *én* autómat?

– Ja. Egyenesen beletolattam a seggébe. Szóvicc, nyilván. – Letérdelt, és összevont szemöldökkel méregette a pontot, ahol az autóink találkoztak. Napbarnított kezével végigsimított az SUV fényezésén.

Jaime úgy adta elő, mintha ő hajtott volna bele az én kocsimba. El sem tudtam képzelni, miért. Nem is ült a kocsijában, úgy sétált ide. Lehet, hogy meg akar zsarolni?

Alapvetően tisztességes tanárnak tartottam magam, megfelelően működő erkölcsi irányítúvel. Azonban olyasvalakinek is tartottam magam, aki szeretné elkerülni, hogy az óceán legyen a fürdőkádja, a

kocsija meg a hálósobája. Márpedig pontosan ezt kellett volna tennem ahhoz, hogy túléljem azt a pénzügyi csapást, amit a beismerés jelentene, hogy én hajtottam bele Jaime drága kocsijába.

– James... – sóhajtottam, és közben a nyakamon lógó arany horognyemedált szorongattam.

Megrázta a fejét, és felemelt kézzel a szavamba vágott.

– Szóval megtoltam az autóját. Néha beüt a szar. Hadd tegyem jóvá!

Mi... a... tők?

Nem értettem, mire megy ki a játék, csak azt tudtam, hogy ő valószínűleg jobb benne, mint én. Szóval klasszikus Melody Greene-stílusban sarkon fordultam, és visszaindultam az autómhoz, gyakorlatilag fülem-farkam behúzva menekültem a színről, ahogy az egy ilyen gyáva nyúlhoz illik.

– Hé, azért ne olyan sietősen! – kuncogott Jaime, és a könyökömnél fogva visszafordított maga felé.

A tekintetem a bőrömet érintő tenyerére ugrott. Leengedte a kezét, de már túl későn. A gyomromban furcsa, csiklandós érzés vert tanyát, a bőröm zsizsegett a vágyódástól. Lazán beindultam a diákomra.

Csak hát Jaime Followhill nem akármilyen diák volt. Hanem egy igazi szexisten.

Legalábbis erről regéltek az All Saints High folyosóin terjedő pletykák, az erre vonatkozó sztorik gyűjteménye vetekedhetett egy egész kibaszott Shakespeare-összessel. És ha hinni lehet a szóbeszédnek, nem ez volt az egyetlen a srác esetében, ami hosszú és lenyűgöző.

Followhill társasága majdnem ugyanúgy feszélyezett, mint az anyjáié. Kivéve, hogy az anyja félelmet ébresztett bennem, míg a fia egy

sokkal érzékenyebb részemem pizskálta fel. És ettől kínosan éreztem magam.

Bár ennek az is lehet az oka, hogy a tekintetem valahogy mindig felé kalandozott, amikor ott ült az irodalomórán. Mint molylepke a fényt, mindig észrevettem, még ha nem is akartam. És aggasztott, hogy ezt talán tudja is. Hogy tudja, nem úgy nézek rá, ahogy kellene, amikor ökörködik, vagy a mobilját nyomogatja.

Nem úgy nézek rá, mint egy tanár.

Hanem mint egy nő.

– Azt mondtam, hogy benyomtam az autóját. – Kék szeme sürgetőn csillogott.

Miért csinálja ezt? És mi a faszért érdekel? A srác több zsebpénzt kapott egy hónapban, mint amennyi az én összes megtakarításom volt. Ha át akarja vállalni, csak simán engednem kellene.

Talán jobb jegyvet akar? Ebben erősen kételkedtem. Jaime végzős volt, fél lábbal már kint az iskolából. Úgy hallottam, a gazdag valagát felvették valami remek texasi egyetemre (köszönd meg a drága mamának), ahol majd focizhat, és végigdughatja a campust valami hímringyó Guinness-rekordra hajtva.

– Így van – böktém ki, és nagyot nyeltem. – Most viszont késésben vagyok, kérlek, állj el az utamból!

Fejben kezét fogtunk a hazugságra, és a tekintetünk egy pillanatra sem szakadt el. Úgy éreztem, mintha magam alatt vágnám a fát. Egy fát, amin annyi durva dolog telepszik meg, hogy a végén komoly bajban találok majd magam. Alkut kötöttem a sátán ivadékával. Bár jó nyolc évvel idősebb voltam nála, tudtam, hogy kicsoda.

Ő volt a Négy Féktelen Szívtipró egyike.

Egy öntelt, kiváltságos kisherceg, akit egy egész város szolgált.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Jaime tett még egy lépést felém, és a testünk szinte összeért. A lélegzete az arcomat simogatta, a mentolos rágó, az aftershave és a férfias izzadság illatába szinte beleszédültem. Annyira felkészületlenül ért, hogy megrándult az arcom.

Hátraléptem.

Ő meg előre.

Lehajtotta a fejét, hogy az ajka közelebb legyen az enyémhez. Réműletemre a térdem megbicsaklott, és pontosan tudtam, hogy miért.

– Tartozom – mormolta sötéten. – És gondoskodom róla, hogy megfizessem ezt a tartozást. A közeljövőben. A nagyon közeli jövőben.

– Nem kell a pénzed – nyögtem ki, miközben a méhem tájékán melegség áradt szét.

Ámulatba ejtő szeme elkerekedett, és gödröcskés mosolyt villantott rám:

– Nem is pénzre gondoltam.

Hogy lehet valaki ilyen fiatalon ennyire arrogáns és magabiztos? Éreztem, ahogy a hüvelykujja a hasamat simogatja. Bár épp csak hozzám ért, incselkedően, a ruhám vékony anyaga alatt így is beleremegtem az érintésébe. Mintha az egész tenyere rajtam kalandozott volna, és a szája támadást intézett volna az enyém ellen.

Megnyaltam az ajkam, és döbbenten pislogtam rá.

Azt a rohadt mindenit!

Azt a kibaszott rohadt mindenit!

Jaime Followhill rám hajtott. Félreérthetetlenül. A parkolóban. Fényes nappal.

Nem voltam éppen valami hegyi troll, még megvolt a táncos testfelépítemem, ami zöld szemmel, kellemes kaliforniai barnasággal és